

Okhaldhunga Times, juli 2017

Då var det åter dags för ett OT på svenska. Vi hoppas att detta fungerar fint för er att läsa ändå.

Det är spännande och fascinerande att vara tillbaka i Okhaldhunga igen. Det är nu tredje gången vi är här för att jobba och tyvärr blir det bara för två månaders tid denna gång. Mycket har hänt sedan vi arbetade här senast, 2012. Nya vägar, nästan alla byggnader på Okhaldhunga sjukhus är nya, personalstaben har växt mycket och en hel del ny apparatur har gett nya diagnostiska möjligheter. Så gott som dagligen görs endoskopiska undersökningar av tarm och magsäck och genomlysningsapparaten är till stor nytta vid många ortopediska ingrepp.

Gastroskopi

Det allra mesta i utvecklingen här är förstås positivt men vi kan också skönja en del negativa effekter av att resten av världen kommer närmare både med vägar och internet. Till detta hör praktiska saker som att landskapet "förfulas" och till viss del eroderas genom de vägar som plöjer fram genom markerna och att skorpioner nu blivit vanliga då de följer med de transporter av hus-, väg- och vvs-material som görs till området, men vi har funderat på om vi också kan se ett större mått av att jämföra sig med sin omvärld och att det i sig kan ge upphov till mer missnöje med sin situation än när man bara kunde jämföra sitt liv med dem i den närmsta bygden. Med Katmandu nu bara 6-7 timmar bort blir det också allt tydigare vem som har råd att åka till huvudstaden för vidare utredning och behandling och de som knappt ens har råd med vår öppenvårdsmottagning, OPD. Då är det fantastiskt att få vara en del av ett sjukhus som har en patientstödfond som få i sjukhus i Kathmandu (om ens något) kan jämföra sig med.

Operationssal i full aktivitet.

Sträckbehandling

Den 14 månader gamla pojken hade fallit 6 dagar tidigare och vänster lår var svullet och krokigt. Man hade sökt vård på närmsta sjukvårdsinrättning, gjort en röntgen som visat på en fraktur mitt på lårbenet och en ordentlig felställning. Sedan hade man lagt ett gips i tron att detta skulle låta benet läka i en bra position. Men så är inte fallet med lårbensfrakturer hos små barn. De behöver ingen gipsbehandling men bör hängas i sträckbehandling, med benen rakt upp i luften och rumpan just ovan madrassen så att delar av kroppens tyngd gör att benet blir rakt medan det läker. När han kom till oss hade gipset tryckt just i frakturen så att benet var alltför krokigt och vi behövde söva barnet, bryta upp frakturen igen och låta den läka igen i sträck denna gång. När det gått 2 veckor hade det läkt fint i ett klart bättre läge och pojken rörde sig helt utan tecken till smärta.

*Gips
at ben som blivit extra krokigt till följd av
gipset som pressat mot frakturen.*

Efter två veckor sträckbehandling.

*En lätt förvånad men nöjd pojke som
just släppts loss från sin hängställning.*

Återseenden

En rolig sak med att komma tillbaka och arbeta på samma plats igen efter några år är alla kära återseenden - med arbetskamrater, människor i kyrkan och faktiskt också patienter. När vi var här 2009 hade vi den lilla flickan på bilden som patient. Hon låg inne under flera veckors tid eftersom hon hade drabbats av lunginflammation och efter det fick en förslamning av hela kroppen som det tog lång tid för henne att återhämta sig från. Nu hade vi hennes mamma inlagd för en helt annan åkomma ett par dagar och fick tillfälle att fråga henne om hur det gått för flickan. Hon går nu i femte klass och mår bara fint. En annan man som vi 2012 hade inneliggande under lång tid efter en olycka kom häromdagen med magsjuka och vi fick tillfälle att se lite igen på hans ben där han både haft fraktur och stora sårskador där vi fått lägga hudtransplantat.

Midsommar

Det är som barnfamilj härligt att denna sommar ha sällskap av ytterligare en familj med barn i ungefär samma ålder. Familjen Altgärde, med Ester 5 år, Lukas snart 2 år, mamma Therese som är lärare och pappa Jakob som är infektionsläkare under utbildning har varit i Nepal och även Okhaldhunga tidigare. Therese tar sig ann våra större barn med lite skolarbete på förmiddagarna och Jakob har här på Okhaldhunga hospital delar av sin vidareutbildning i barnmedicin med Lars Even som handledare, samtidigt som han bidrar med råd kring krånglande infektioner och antibiotikaval. Det är också till stor välsignelse för oss som familj att ha Sarah 17 år, från vår hemförsamling i Sverige, med som kombinerad barnvakt och för att se närmare på arbetet på ett missionssjukhus. Med ett sådant stort gäng svenskar på plats blev midsommar firat med troligen Okhaldhungas första midsommarstång till glädje både för oss och förbipasserande okhaldhungabor.

Mat och konst

Under en veckas tid har vi också haft besök av Kristin, en dietist från Sverige som bott i Nepal många år under sin uppväxt. Här på sjukhuset har hon både fått bidra med sin kunskap kring kost och näringslära på mödraväntehemmet och med sina konstnärliga kunskaper genom att dekorera väggarna i den nya barnavdelningen.

Dela brodeligt.

Inför varje sommarlov brukar nyheterna hemma vara fulla av överskrifter från förlossningsavdelningarna, som skriker ut att det är "bemanningskris" och "barnmorskebrist" "ännu värre än i fjol". Här på vår förlossningsavdelning är det också hög aktivitet, dock ingen sommarkris, och när vi på nya sjukhuset får se hur många sängplatser som blivande och nybakade mammor nu tar, blir det väldigt tydligt hur många som inte tidigare har haft tillgång till säker förlossningsvård. Förra veckan hade vi en tvillingförlossning där de två barnen hade samma moderkaka. Detta räknas som en betydlig riskfaktor och hemma följs dessa med täta kontroller.

När man har samma moderkaka kan nämligen ena tvillingen få merparten av blodförsörjningen och näring och det kan skapa problem för dem båda. När de här två

bröderna kom till världen var vägde den förste 2,5 kg, nästan 1 kilo mer än sin lillebror på 1640 g. Men den mindre killen har varit tuff och efter några dagar med sond som stöd så klarar han nu att ta sin broderlige del av bröstmöjlken. Så får framtiden visa om han kommer att hålla detta mot sin broder eller inte.

Nästan 1 kilo försprång, men nu på utsidan kan lillebror äta ikapp.

Varma monsunhälsningar från Lars Even och Amamnda Övregaard, med Samuel, Ilona och Noeli.

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal.
Da brukes Normisjons kontonummer: 1503.02.13537 Merk Prosjekt nr: 122.47.631
"Okhaldhunga sykehus".